

9/20

sayı III

KONTRAST

Doğa Saf Gürültüdür

not free.
not free.

DİKOTOMİ

itchy
brain

ŞAIRİN ELİNDE

para ile temin edilmez.

moonchild.

Moondhid Fenzine, yagın crefi; patlanalemyla beraber
 itrayla aumderne, dygy ve soyet dösünce temelli
 bir profedir. Farklı tırse eserleri antoloji minimalnk bir anaya
 getttrp basım avarelyayla zannay amalar.

Bu fenzinin kalbi, bir ay cocuğunun özelliklerinde atıyor.
 Unreni istekleri olan, kafası döneekli anayda, ayın dörüş
 anomalilerinde, defpoda, antik ilimlerde ve unicca kültüründe
 olan bir şahıs bu "ay cocuğu."

Yazarlar birbirlerine rastgele kelimeler verdikten bir süre sonra ortaya bu iki kısa hikâye çıkmıştır.

Kadife, Akarsu, Balkon, Zambak, Denizkızı

Yaz ayları artık iğrendiriyor beni. Derdim sıcaklıkla değil; derdim, insan ve insan teniyle. Tişörtlerin, şortların, terlik ve ayakkabıların altındaki insan ve insan teni, onları insandan farklı bir formda görmeye engel oluyor. Değil dışarı çıkıp sosyalleşmek, balkonda sokaktan geçen canlıları izlesem bile aşırı doz insana maruz kalıyorum.

Mumların loş ışığının aydınlattığı odamda, mum ısıyla ısınan toprak saksıdan yapılma şöminemin üzerinde tüten zambak tütsüsünün kokusu; okyanusun derinliklerindeki masum, tutkulu ve estetik manada karşı koyamayacağım denizkızları kadar güzel; fakat tüten duman, henüz sonlanmış bir savaşın tam ortasında kimsesiz kalmış asil bir atın, donmuş akarsu beyazı kadar parlak, kadife teninin üzerindeki; kılıç darbeleri, saplanan oklar ve kurumuş kan damlaları ile kaplanmış zırhın iç karartıcı grisi kadar yoğun ve sıcaktı.

Kış gelmeli!

Kış gelmeli, çünkü, dağılan bulutlar, açılan hava, parlayan güneş ve onun ışığıyla ortaya çıkan insanlar ve bu insanların tenleri, bana bu satırları yazdırabiliyor.

Birkan Varan

Tohum, Melodi, Sarsmak, Mide Bulandırıcı, Boğulmak

Göğsümün içinde büyüyen, uzun ağaçların bulunduğu bir ormanın içindeydi, boğuluyordu. Ne yapacağını bilmeden sağa sola koşturuyor, güneş batmadan kendisine bir barınak yaratmak istiyordu. Bu kadar saf, temiz ve yeşil yaratıkların içinde mide bulandırıcı bir organizma olarak gördü kendini. Bir roman karakteri olmak isterdi, cebindeki tohumları aya doğru yükselmek için toprak anaya serpmek isterdi. Bunu hayal ederken sarsıldı, yağmurun toprağa düşüşüyle uyandı gördüğü yarı rüyadan, karanlık çökmüştü. Yapayalnızdı, barınaksızdı. Sirenlerin oluşturduğu melodiye benzer bir ses duydu. Hayal ederken, gökyüzüne karışma isteğiyle yanıp tutuşurken tehlikeli bir duruma soktu kendini. Göğsümün içinde büyüyen uzun ağaçlar kesildi bir süre sonra. O da ağaçlarla beraber devrildi, yok oldu. Ne ağaçlar gökyüzüne ulaştı ne de o.

İrem Genkertepe

I don't know where have you been lately
or how have you been, baby
if you still cherish nature the most
if you find a peace of mind in your sad tunes
if your kiss still tastes bitter and heavy, yet addictive
oh god, how i miss those kisses on my lips
your laughter shedding light into my dark past
oh god, how i need those hands on my body
reaching out for me, saving me from my today
oh god, tell me why you made me believe that
you were here to take the journey to my future
my god, how i want to go back and take it all back
to get out of that boat with you on a certain night...
I didn't know that, at the end of the night,
after a rough car ride, I'd be giving you a one last kiss
my love if I knew, I would've let my soul peacefully

merge into
yours and
live as one
forever.

Göksu Genç

*Frederick Leighton - The Reconciliation of the Montagues
and Capulets over the Dead Bodies of Romeo and Juliet*

Gece Üçten Sonra Tanrı Yasağı

günün birinde,
kendime baş kaldırdığım gecelerin
birinde
çıplak dolaşırken
içkiyi yasaklardım
ya da kendime boyun eğdiğim
gecelemin birinde
ağlarken
içki satan her yeri
bir cellat bozuntusunun
suçluluk kalbi yoktur
ki öyle olsaydı
kendimi, sonra
içki için tüm bedenleri asardım

ve tanrı'nın olmayan huzurundan
sesleniyorum
kâinatın tüm intihar etmişleri
rastgele bir gece
umut etmenin cazılığı hakkında
kapınıza dayanacak
asılmış bir kadınla

acıyla cezalandıran tanrı
bizi hiç tanımamıştı
çünkü bence acı
hatta sence acı
asla bizce değildi

yalnızca mâhkumları intihar etmiş
adaleti sağlamayı beceremeyen
bir cellat bozuntusuyum ben
ki hâlâ yaşıyorsam
nasıl delireceğimi
görme merakımdandır
ya aşkın hümanizm'e sinirliydi
yahut içki içecek ruhumun
olmamasına

şimdi bana bahsetme
anlatamazdı hiçbir tanım
ve tanımlayamazdı hiçbir imge
intihar etmenin meslek görüldüğü
bu akşamlarda
kapıma dayandığında
yalnızca iki defa kapıya vur
sarılırsam ölmüşümdür
sarılmazsam bil ki ölmüşsündür

ey kent serserileri
üşümek için ateşe verin
çiçekli şiirlerimi
çünkü bu veba
ve tüm bunlara sessiz kalan tanrı
bir yanılığadır

sen umudu
ve umut etmenin getirdiği tüm argoları
bırakırken
koynuma
ve her şiirin sonunda ağlayan o
şair bozuntusuna
inanmıyorum
bir gece vakti
sanıyorum 03.11 gece
ağladım

ve şimdi gel gör ki
sen,
mars'ın yüzeyine layık parça
kirpiklerinin güzelliği
bir yağmur bulutu kadar
kışkırtıcı

evrenin düzensizliği
fakir kalp ve
giderek artan soysuz acılar
aşka göre değildi

son durağımıza iyi bak
kayıp olan tanrı'nın bıraktığı ütopya'da
hayır dokunma
ağlamıyorum
umut gözyaşı bu
paramparça minibüsün son yolcusu
sıfatıyla
mark, ipi al ve boynuma dola
yağmur yağıdırıyor gökyüzü
yüreğimin tavanına
sarsılır mıyız, dedi
sarsılırsak ağlarım, dedim
güldü
ve bir düğüm daha attı

İrem Köroğlu

...O uçağa sonunda binmiş buldu kendini. Vücudunda az miktarda birikmiş cesaretini dört yıl aradan sonra toplayabilmişti, kalbi çok hızlı çarpıyordu ve midesi periyodik kasılmalarla onu ölüme yaklaştırıyordu.. Birden uçağın anonsuyla irkildi. Üzerine dört yıl düşündüğü yolculuk planı bir saniye içinde başlamıştı. Kendini biyolojik saatinin ve hayatın akışına bırakabilse uyurdu ama başaramadığı yegâne şeydi bu. O yüzden uçağı o kullanıyormuş gibi davranıyordu; kaza yapmak, düşmek üzereydi. Kara kutusu da beyniydi üstelik. Çok büyük bir basınçtı bu; beyni patlayacaktı, amansız bir hastalıkla mücadele ediyordu. Ta ki Japonya toprağına ayak basana kadar...

Uçaktan indi. Basınç kesildi, seslerin oluşturduğu kalabalık durdu. Havaalanını incerken sadece kalp atışını ve beynindeki absürt siren sesini duyabiliyordu. Adım attığında devrilecek sandı kendini. Kimsenin anlam veremeyeceğı bir frekansta gerginlik yaşıyordu, biraz daha zorlansa burnu kanayabilirdi. Ama gelmişti işte. Şehir içi bir otobüs yakalayıp, elinde haritasını tuttuğı küçük kasabaya doğru yol aldı. Hayat ve görüntüler otobüsün içinde daha da netleşti. Yol heyecanı şu dünyadaki hiçbir şeyle yarışamazdı, her zaman birinci gelirdi onun için.

Küçük kasabaya geldiğinde, okyanus havası onu bir yıldırım gibi çarptı. En haz veren anlardan birisiydi bu, hafifçe kararan gökyüzü o çirkin güneşi gölgede bırakıyordu. Han bozması bir pansiyonda aldı soluğı. Değişik bir koku. İnsanların, ülkenin, kasabanın kokusu çok başkaydı. İnsanın o güçsüz bedeni birkaç meridyen değiştirdiğinde tüm aleme, yabancı kesiliyordu bir anda.

Rahatsız edici derecede yabancılaştı. Suyun tadı farklıydı, okyanusun kokusu farklıydı. Bu yabancılaşma eyleminin altında savunmasız kalmayı, ezilmeyi çok seviyordu. Başka türlü olacağı yoktu, kendini test etmek en iyi başardığı şeydi. Kapıda bavulu, kıyafetleriyle uyuyakaldı is rengi çarşafaların üzerinde.

Uyandığında anlamadığı dilde bağrıışmalar duydu. Suratında bencil bir sırıtma belirdi. İlginç kokan suda kendini yıkamayı başardıktan sonra uzun süredir arzuladığı müzeye aç karnına bir ziyaret düzenledi. Sapsarı renkte olan bu müzenin dış cephesinde bir sürü desen ve işleme bulunuyordu. Modern zamanda inşa edilmişti ama o yapıya bakan kişiye "antik" duygular hissettirmek için çok zorlanmıştı. Doğal değildi ve içi küçük odalara bölünmüştü...

...Duvarların her yerinde kabartmalar, duvar resimleri ve onların kronolojik sırayla açıklamaları vardı. Çok fazla beklentileri karşılamasa da yaratılmaya çalışılan ambiyans kendini hissettirmişti. Son odaya girmek üzere yeltendi. Odanın önünde iki düzine insan, gereksiz konuşmalar eşliğinde sıra bekliyordu. Kapıda bilgilendirme metnine dair bir şey bulamadı. Sıra beklemekten vazgeçecekti ki oradan çıkan birkaç insanın bembeyaz olmuş suratını görünce kalmaya karar verdi.

Nihayet sıra ona gelince gücünü topladı ve tüm hızıyla kendini içeri attı. Gördüğü şey karşısında ne yapacağını bilemediği için geri gitmiş bulundu ve arkasında duran birine çarptı. Odanın içerisinde ölmek üzere olan ve can çekişen kocaman bir yılan vardı. Sarı renkliydi, ağır ağır hareket ediyordu, gövdesi çok kalındı ve arkasında duran, onu kontrol eden görevliye itaat ediyordu. Bu "serpent" ürkütücü görünüyordu. Ona ne çağrıştırdığını idrak bile edememişti. Kutsal olarak değerlendiriliyordu ve gelen turistlere gururla sergileniyordu. Suratı dehşetle bezenmişti, öfkeliydi. Odayı terk etti, yılanın ona ömrü boyunca ona dadanacağına ikna olmuştu. Müze binasının bir fotoğrafını çekip oradan ayrıldı.

Müze yaptığı küçük gezi onu büyük miktarda etkiledi. Kendisini farklı biri gibi hissediyordu, bilerek ve isteyerek daha önce tatmadığı bir yemek yedi. Yine yabancıydı, ne yapsa olmuyordu. Bu kronik histen rahatsızdı. Hangi oranda yabancılaşırsa yabancılaşsın, bu eylemden keyif almaya devam edecekti. Kendine has paradoksu buydu.

Kalan birkaç gününü Japonya'nın meşhur yerlerini gezerek, küçük kasabaya yakın bölgelere giderek harcadı. O burun kanatan gerginliğinden hiçbir eser kalmamış gibiydi. Ekstrem bir tüketme, yüzyıllı uyuma hastalığına yakalandı. Görebildiği her şeyi denemeye kalkıştı, her şeyi yemeye ve giymeye çalıştı. Yabancılaşma hissinin akıttığı zehir zamanla tüm damarlarına yayılmıştı. Kendi kıyametine yaklaşıyordu. Kendi kıyametine doğru dans ediyordu.

Seyahatini biraz daha uzattı. İki günde bir kafasının içinde dönüp duran o sürüngeni ziyaret ediyordu. Hiç yorulmadan, hakkında bir saniye bile düşünmeden. Bu onu rahatsız etti, bitirdi. Bu sorunun çözümü uzak durmaktı, belki de yer değiştirmek.

Verdiği kararı yürürlüğe koydu. Han bozması pansiyonundan çıktı. Düşünceleri dağınık bir şekilde yürüyordu, ayağı takılıyordu ve fark etmiyordu bile. Artık kendisinden nefret eder duruma gelmişti, kendini kaybediyordu. Kilometrelerce yürüdü ve okyanusun kıyısında bir banka oturdu. Bavulunu yere bırakırken gözüne “Okyanus Canlıları Müzesi” takıldı. Artık akşam olmuştu, müze dahil her yer kapanmıştı. Yoksun bakışlarla oturmaya devam etti. Derin bir nefes aldı. Saatlerce orada oturdu. Artık ay tam tepeye gelmişti, vaktin nasıl geçtiğini anlamadı. Düşünce akışı yavaşlamıştı, eskiden taptığı muğlak düşünceleri yoktu. Tam tepedeki ay bir anda kıpkırmızı oldu, on beş dakika sonra ise kör edici bir parlaklığa erişti. Bu güzel anı yaşamaya karar verdi. Ruhundan kalan son kırıntılarla hissetmeyi deneyecekti. Belki bunu yapabilirdi, her şeyin biteceğini anlar gibiydi.

Köhne bir yere çekildi. Not defterini cebinden çıkarıp vasat bir şiir yazacaktı ki o dolgun ve sulu gözüken ay bir anda karardı. İç karartan bir tutulma yaşanıyordu. Bu tutulma şehri kör etti. Gözlerini kapattı.

Bu kez başka bir kasabada, başka bir apartta uyanmıştı. Seyahat planının süresinin dolmasına rağmen yine terk edememişti Japonya’ya. Artık bir buçuk ay olmuştu, rutinine devam ediyordu. Yabancı kokular, yabancı tatlar, yabancı bir çevre. Bir buçuk ay boyunca kimse ile arkadaş olmamanın gururuyla aynaya baktı. Suratı her zamankinden farklıydı. Yavaş yavaş değişmişti. Akabinde anladığı şey ise kabullenmesi zor, kuru bir gerçektir...

Kendisiyle aptal bir bahse girmişti. Kendini zorlamıştı, oraya alışabileceğini ve kendi konfor alanından çıkabileceğini düşünmüştü. Böylece büyük bir hasar almıştı. Artık kendini tanıyamıyordu. Yüz hatlarını, kişisel özelliklerini, geçmişten kalan yüzleri unutmuştu. Her şey büyük bir boşluğun içine doğru gidiyordu. Huşu içerisinde aynaya geri döndü. Özüne, kendine ait surat ifadesi yabancından da öteydi.

Korktu.

O kadar korktu ki, kusmaya başladı.

Sızdığı koltuktan titreyerek kalktı. Gördüğü ve düşündüğü her şey bir kâbusun içinde hissettiriyordu. Ekseriyetle kötü rüyalar görmesi de Japonya’dan kaynaklanıyordu. Kalitesi düşmüş hayatına katlanamıyordu, daha fazla devam edemeyecekti.

Hipotermi geçirircesine soğudu vücudu. Aşırı kafein alımından kaynaklanan yoğun titremesi geçmiyordu. Acıları sonlanmıyor, anksiyetesi artıyordu. Sapsarı olmuş defterini çıkarıp Jack Kerouac'e ait olan bir sözü karaladı:

“Accept loss forever...”

Üç gün sonra, kötü bir pansiyonun içerisinden bir ceset torbası çıkarıldı. Kimse onu tanımıyordu.
Kendini asmış, genç bir kadın.

İrem Genkertepe

Firar

Evde bir ölüm var. Ben hiç unutmadım onu ya da belki o hiç unutturmadı kendini. Çok vakitler oldu gideli ama hala evin en güneşli yeridir yeri. İkimiz bu evde ölümü bilip sağ kalamayanlardanız. Ellerimiz tutuşur, oturur soluklanır sonra söndürürüz. Her yaz sonuna bahriyelilerin kıyından hüznle uzaklaşmalarını izler, gemiler ufukta artık görünmez olduğunda perdesi kısa pencereler ardında her zamanki hayatımıza döneriz. Çünkü dertle yaşanmaz, mecburuz unuturuz. Sahi, perdeler kimin için?

Yaşamımızı devam ettirmek dışında gerçekleştirdiğimiz eylemlerin tümü, ellerin saçaklarına alalecele sığınan yavru kuşlar gibi sürekli firar halinde oluşumuzu gizlemek içindir. Her mevsim geçişinde dünyanın dönüşüne ayak uydurmaya çalışırken medet umarcasına uzaktan geçen kuşlara dalar gözlerimiz. Ancak ne kadar yanıp tutuşsa da canın asla pencereden fırlatılıp atılamayacak bir şey olduğunu biz yine böyle bir zamanda Nil'de yüzen kadınlardan öğrenmiştik. Onlara suda boğulduğumu söylemiştim. O ise bir ipte sallandığını söylemişti bedenini. Gün batarken söylediğimiz yalanlar tüm cazibesini kaybetti. Şimdi ancak soluduğumuz havanın ait olduğu çağda bizimle aynı anda bulunabilirlerse ve üzerimizdeki taşı kaldırıp yüzümüzdeki yaraları görebilirlerse gerçeği bilecekler.

Dünyanın sonunu göreceğine inanan her kuşak tarifsiz bir korku taşır yüreğinde. Biz; istasyonu bulamayan adamın telaşını, bir ölüye su içirmenin gecikmişliğini, gülerin ve küllerin bundan başka bir diyarda bir manayı karşılayışlarını görüp her seferinde yeniden başlarız. Deniz siler, kuşlar uçar ve biz sürekli yaralanmaya devam ederiz. Bugün öğrendiğimizi yarın unuturuz. Sahi, kuşlar nereye uçacak?

Şevval Şirin

İçsel Göçler

Geceyi ucuz barlarda sonlandıranlar
Metabolizmaya Türk kahvesi hediye edenler
Sokaklarda trafik ışıklarını yiyenler
Martaval okumayı sanat kabul edenler
Evlerinde çıplak dolaşmayı özgürlük
zannedenler ve göletlerde gerçek çıplaklık ve
özgürlüğü hayal edenler
peyote yiyip kızılderili ruhuna bürünen ve şiir
için savaşılan ruhani tanrılar
Kitap çalıp bunun hırsızlık olduğunu
kabullenmeyenler
Küllerini Ganj Nehrine savurabilmek için din
değiştirenler
Umumi tuvaletlerde mastürbasyon yapanlar
Çatı katlarında zar sallayanlar
Halka açık alanlarda hululop çevirenler
Migrenin kafatasına kurduğu egemenlikten
müzdarip olanlar
Yağmur Ormanlarında ruhuna saplanan huzuru
arayanlar
Sigara külünde blues arayanlar
Tütsü kokusunda yapılan iç göçler
Kabuslardan sonra başucuna asılan
dreamcatchera sığınanlar
Kurtuluşun doğa ve şamanizmden geçtiğine
inanananlar
Rezidansların altmışıncı katında oturanlar
Banka veznelerindeki hoşgeldinizciler
Terfi için ruhiyat, hissiyat ve ahlakını ucuz
pazarlarda tezgaha sunanlar
Portekiz festivallerinde yüksek dozda
uyuşturucu kullanıp hayvan figürlerinde
kaybolanlar
1968 model volkswagenle Dünya turu
planlayanlar
Eski etekler giyip apartman merdiveni
paspaslayanlar
Renkli balon tüccarları
Kızıl saçlı kadınlar furyası
Sigara dumanına karışan atların kışneme sesleri
Ateş üzerinde ruhları toplayan şaman
Ruhlarını mavi mürekkeple mühürleyen
kabileler
Göğüsleri cinsellik teşkil etmeyen yerli
kadınlar
Maya kabilesinin yok oluşu
Ruha içsel göçlerde eşlik eden sonsuz sessizlik.

Yalın ayak totemler.

Uğur Erdoğan

Karanlıktaki Işıklar

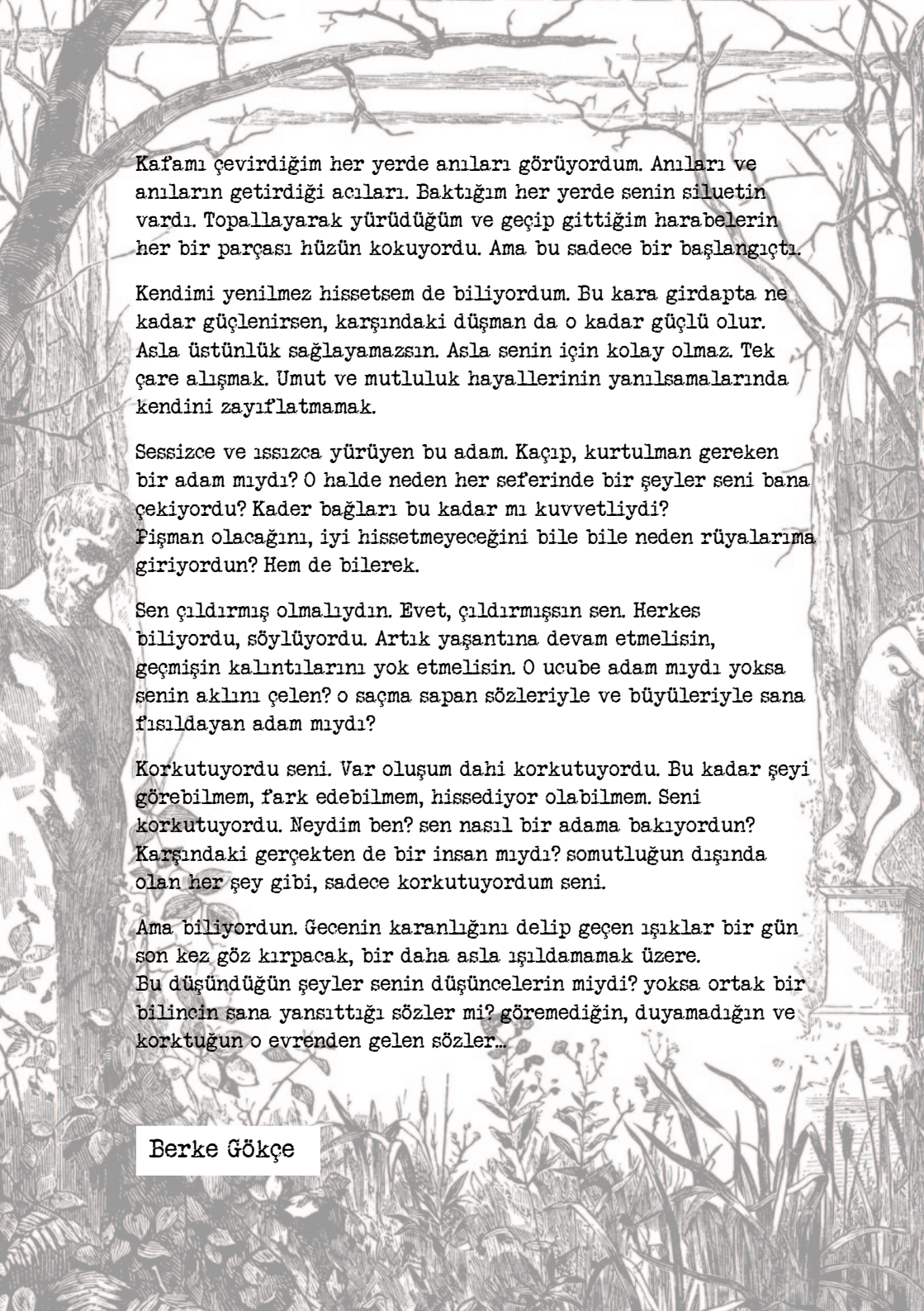
"Gecenin karanlığını delip geçen ışıklar gibiydi kudretim. Cehennem zebanileriyle savaşırken ben, damarlarımda kaynayan kanın sıcaklığı ikimizi de ısıtmaya yeterdi kara kışında."

...Acıdan nasır tutmuş bedenimde hala atmakta olan kalbimin sesini dinlerken buldum kendimi.

Yorgundum. Çaresiz ve kimsesizdim. Yaşlı bir savaşçının üzerinde taşıdığı paslı zırhının verdiği yük vardı üzerimde. Kimsenin el uzatmasını beklemedim. Ben kimdim? Ne için savaşıyordum?

Kimin için bu savaşı veriyordum? bu zifiri karanlığın sonundaki ışık nereye çıkıyordu? Soruların kurcaladığı beynim, adeta içerisinde solucanlar dolaşıyormuş gibi inliyordu. Bu ölüm yatağından kalkmam gerektiğini biliyordum. İhanetin bedeli ağırdı.

Çelik gibi kuvvetli irademin verdiği güven ile tekrardan ayağa kalkmıştım. Üzerim tozlu ve kirliydi. Terden ve kandan oluşan katı bir kütleyi alnımdan silip atmıştım. Biliyordum. Savaş burada sona ermeyecekti. Çünkü ben bir savaşçıydım. Savaş olmadan yaşantımın bir anlamı yoktu.

Kafamı çevirdiğim her yerde anıları görüyordum. Anıları ve anıların getirdiği acıları. Baktığım her yerde senin siluetin vardı. Topallayarak yürüdüğüm ve geçip gittiğim harabelerin her bir parçası hüznü kokuyordu. Ama bu sadece bir başlangıçtı.

Kendimi yenilmez hissetsem de biliyordum. Bu kara girdapta ne kadar güçlenirsen, karşındaki düşman da o kadar güçlü olur. Asla üstünlük sağlayamazsın. Asla senin için kolay olmaz. Tek çare alışmak. Umut ve mutluluk hayallerinin yanılsamalarında kendini zayıflatmamak.

Sessizce ve ıssızca yürüyen bu adam. Kaçıp, kurtulman gereken bir adam mıydı? O halde neden her seferinde bir şeyler seni bana çekiyordu? Kader bağları bu kadar mı kuvvetliydi? Pişman olacağını, iyi hissetmeyeceğini bile bile neden rüyalarım giriyordun? Hem de bilerek.

Sen çıldırmış olmalıydın. Evet, çıldırmışsın sen. Herkes biliyordu, söylüyordu. Artık yaşantına devam etmelisin, geçmişin kalıntılarını yok etmelisin. O ucube adam mıydı yoksa senin aklını çelen? o saçma sapan sözleriyle ve büyüleriyle sana fısıldayan adam mıydı?

Korkutuyordu seni. Var oluşum dahi korkutuyordu. Bu kadar şeyi görebilmem, fark edebilmem, hissediyor olabilmem. Seni korkutuyordu. Neydim ben? sen nasıl bir adama bakıyordun? Karşındaki gerçekten de bir insan mıydı? somutluğun dışında olan her şey gibi, sadece korkutuyordum seni.

Ama biliyordun. Gecenin karanlığını delip geçen ışıklar bir gün son kez göz kırpacak, bir daha asla ışıdamamak üzere. Bu düşündüğün şeyler senin düşüncelerin miydi? yoksa ortak bir bilincin sana yansıttığı sözler mi? göremediğin, duyamadığın ve korktuğun o evrenden gelen sözler...

Berke Gökçe

Yakarış/Dua

Zaman; yerle gök arasında
Tekerrürün baki kılındığı acımasızlık
Pençesine takılmanın çulsuzluğun
Sonrası uydurma heveslerden, avunmalardan
Kandırılmışlıktan, bir değersizlik göstergesidir
Yaşamda kalmak artık ikiliğin her şeye
Yerle göğe, empoze edilmesidir
Dişilikle erkekliğin, durmanın ve gitmenin
Koşullar kötücül çıkarımı geçersiz mantık
Kafiye yok ellerini gülmek için araç olarak kullan
Kaldır, ağzına götür ve indir. Beynini yok et.
Yine yaşam, ilk nefesinde kandırılmış
Bir günahın kurbanı cefasını çekecek bir bedene
Mahkûm, süzülürken ve yaşam salınan bir yaprak değil
Onun yükü güneşe dönüp durmak, laneti, küfürleri
Kendini kırk yardığın zaman hiçbir bok çıkmıyor
Altından, samanda bir iğne. Altın olsa neye yarar
Şimdi an keşmekeşliğin ve acizliğin aynası
Bir fahişenin pahalı içkisi o gecenin değeridir
Bayat tütün, gecenin değeri uyuşmuşlukla yüzyılın
müptelalığıyla
Edeb'den edebiyattan uzak sohbet ağzı lağım kokulu
Kabız şairlere kalmış. Bunların hepsini bir çocuk demiş.

Öner Fırat Tarakçı

I AM THE MIND THE MIND

2019

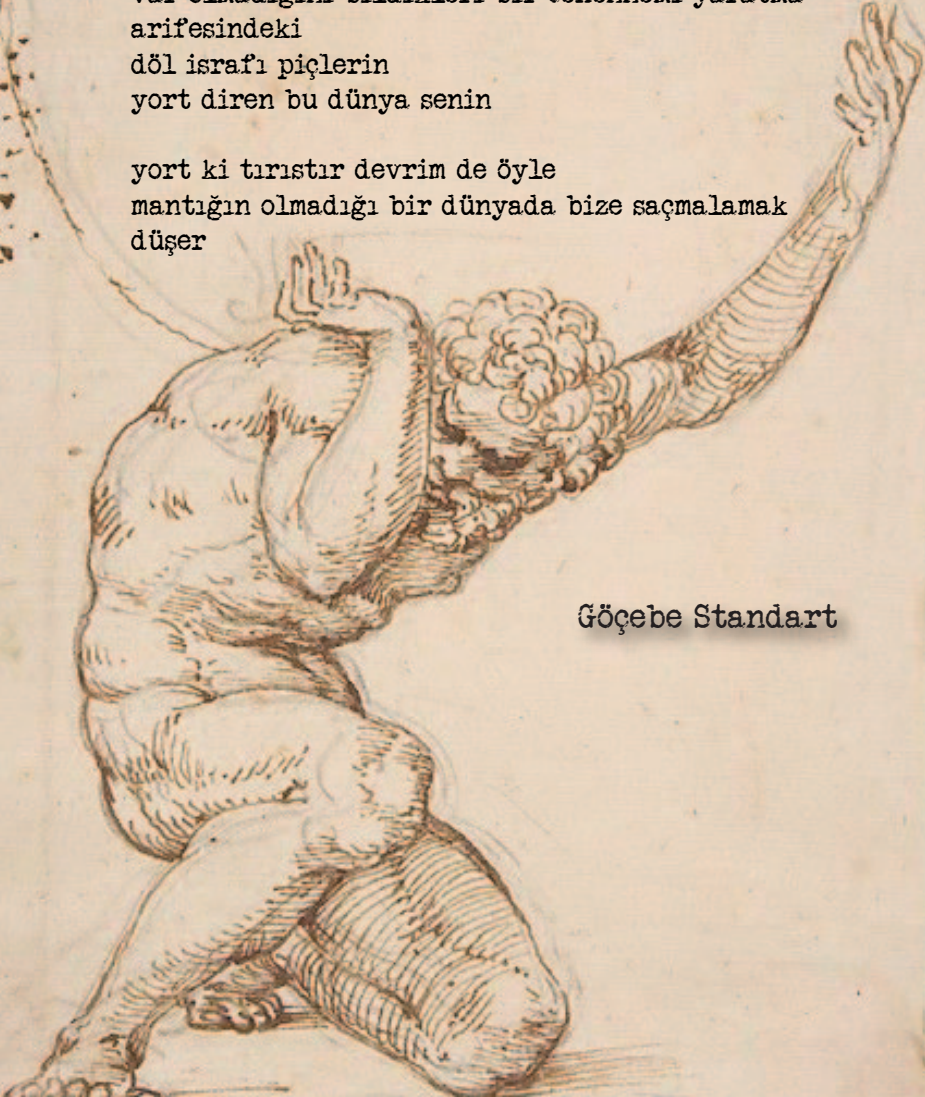
Yort Diren

kir, yosun tutmuş paslı direklerini köprünün
altından onca su aktıktan sonra ne önemi var
diyen
kemirgen sürüsüne rağmen
bir daha akmasın diye hiçbir karasu bu deryaya
yort diren

ölüm çılgınlıkları ve alınlarındaki doğa kanıyla
koşturan
sustur ve indir kafasına vahşilerin
var olmadığını bildikleri bir cehennemi yaratma
arifesindeki
döl israfı piçlerin
yort diren bu dünya senin

yort ki tırıştır devrim de öyle
mantığın olmadığı bir dünyada bize saçmalamak
düşer

Göçebe Standart

Göğün çocukları paravan olmuşlardı. Amorf ve alaycıydılar. Gece ise, üstüme beyaz beyaz çatlıyordu. Çatlaklar, salisenin belki üçte biri kadar bir süre parlayıp gözden kayboluyorlardı. Sonra, yani “çok sonra”; çatlama sesi ancak kulağıma ulaşıyordu. Bir zirvenin en miskin kayasında, yanağıma avucuma dayamış üstümdeki zorbaları izliyordum. Üzerime işiyorlardı, üzerime! Kaşlarımı çattım... Tükürmek neyse, ama işlemek? Ağız dolusu sövgümü yuttum ve sustum. Bu seferki çivi gibi bir reddedişti. Dilek aynıydı ama reddediliş her seferinde daha da keskinleşiyordu. Birine muhtaç olmaya görün!.. Ayağa kalktım, kıyafetimdeki tozun yağmurla buluşmamış kısmını silkeledim. Son kez başımı göğe bakmak için kaldırdım, en azından “bugünlük” son kez. Cama çarpan sinek gibi umutlu bir umutsuzluk içerisinde ayaklarım yolumu kavradı.

Yine.

Ve ansızın bir anı...

Bir sis. Rengi ve kokusu kanın küfü gibi, vermilyon bir gri. Ufuk çizgisi kaçırılmış ipin ucunu, sanki dünya bir hektar. Tıknaaz, taştan ve kerpiçten evler birbirleriyle güreşiyorlar. Her biri ölüm kalım maçı. “Bence kerpiç olan alır” diyor Meyus. Nereden seslendiğini görememiştım, ama haklıydı sanırım. Kerpiç olan iki katlıydı... Ve tabi iki de balkonu var, resmen haksız rekabet. Ama hangi maça yetiyecektim ki?.. Meyus çatılara bakmamı ister gibi bir şeyler mırıldanıyor. Üzerlerinden masmavi alevler yükseliyordu. Safir gibi. Buzu kuru, şerefsiz alevler! Geceye yükseldikçe sisi boyuyor. Ama sis de pek inatçı, renk tutmuyor. Alevler yükseldikçe boyaaları akıyor, özlerine dönüyorlar. Ne kadar yükselirlerse sisi o kadar çok tutuşturuyorlar. Daha önce bir pili alıp çelik yüne değıdirdiniz mi bilmiyorum ama sisin üstü; çelik yünü gibi yanıyor...

İnsanlar dikilirdi, o kök salıyordu.

Antik bir ruh ağacı.

Adak ister gibi bakıyordu.

Kıvrımlarında hayat çizgilerimi gördüm.

Dallarda yeniden doğuşumu, yapraklarıyla üstümü geceye örtüşümü, kabuklarıyla bileklerimi kesip son buluşumu gördüm. Periwinke, kraliyet ve kobalt mavisi yaprakları dökülüp toprağıma okşadı. Beni büyüleyen şey var oluşuydu, benim şehrimde var oluşu...

Evet. Burası benim şehrimmiş. İnsanları katledilmiş, evleri kavgalı, gecesini küller süpürmüş bu yer, benim şehrimmiş.

“Beni dinlemelisiniz, bu sefer gerçekten farklı!”

E tabi bunu kaç kere duyduğunu saymaya üşenmiş bir kurul vardı karşımda. Pek haksız sayılmazlardı. Benim döküntülerimi hep onlar toplardı...

Belgi:

“Her dağa çıkıp sadaka dilendiğinde yüzüne tükürmelerinin bir sebebi var, anlamın için illa bu şehrin yıkılması mı lazım?”

Meyus:

“Ne anlamı var ki? Bin kere aynı sebepten yıkılmadı mı sanki şehirlerin? Şimdi farklı olacağını nereden biliyorsun?”

Umu:

“Şimdiye kadar olmaması şimdi de olmayacağı anlamına gelmiyor, Meyus!”

Kurulun da bana ait olduğunu söylemiş miydim? Evet, formaliteden danışmıştım, her zamanki gibi. Bildiğimi okuyup acı çekmeye dair bir fetişim var sanırım.

“İstiyorum ki onun heykelini dikelim, tam şuraya...” kanadığını fark etmediğim parmağım ile haritada şehrin göbeğini gösteriyordum

...

Kirpiklerini savurdu, kasırgalara emretti. Kalbinin atışlarına dayanamadı dünyam, dilekler dilediğim dağ; âşık olduğu gök kadar mavi lavlar püskürdü. Miskin kaya özgürlüğüne kavuştu, uçmayı nereden öğrenmişti acaba? Ben bunları düşünürken Ahenk nefes aldı ve havanın her zerresini zehretti. Adım dudaklarından döküldü, adımlarımı alıkoydu.

Evet, adını söylememişti ama ona “Fidan” dememde sakınca yoktur herhalde.

Pek bir şey yaşanmadı. Şehrim Roma değildi, ama o da yanıyordu. Evleri yoluna ışık olsunlar diye yakmışım. Halıları çalıp birbirine dikmiş; kanlarla boyamışım.

“Fidan kırmızı halıda yürümeliydi, en iyilerine layıktı sonuçta!”

Külçe külçe mermerleri ellerimle taşımışım. Heykelini dikmişim şehrimin meydanına. Altına Umu ve Belgi’nin kanı ile anlaşılmaz müjdeler yazmışım.

Hep aynı, lanetli bir deliden ibarettim

...

“Bu katliamın tek sebebi Belgi ve Umu!” diye suçladım “umu’suzca.” Geç kalmak özümde vardı tabii. Geriye de bir tek Meyus kalmıştı. Meyus, ne olursa olsun kurtulurdu; tam bir hayatta kalma uzmanıydı. Ne zaman bir şehir kursam yeni Belgi’ler ve yeni Umu’lar seçerdim. Meyus hariç, onunki mevki değildi. Ölümsüz asalağın teki olabilir ama kardeşim gibidir! Ne onunla ne onsuz.

Alevlerin rengi hep değişti, aktıkları zeminin rengi de tabii. Yaptığım ve yıktığım heykeller hep değişti, ama döngünün kendisi hiç değişmedi. Yeni bir şehir gerek. Üç buçuk milyar civarı arazi var sonuçta, yenisini bulabilirim. Şehrin yenisini kurabilirdim. Meyus yine kendi koltuğuna geçer ve yeni kurul üyeleri seçmeme yardım ederdi... Son şehrimi hiç unutmadım, tabi meçhul olmayan failini de.

Evrenler kadar geniş de olsa yol; kader sizinle husyesini geçmek için en olmayacak kişilerle karşılaştırır. En olmayacak yerlerde üstelik, mesela bir ilçe otobüsünde...

Tekrarına sağlık!

Kadir Kemal Emir

Kâinatta bir söz sarf edildi, *Goethe* faniyken söz bakiydi. Yüzyıllar faniyi öldürebildi, faniler ise sözü muhafaza edebildi. On sekizinci yüzyılda insanlar bir sebep yarattı ve o sebep *Goethe*'nin aklını çelip bir söz ile varlığını taçlandırdı. Tanrı o sebebi korusun!

Tanrı *Goethe*'yi, sebebi, sözü, beni ve seni yarattı. *Darwin* bunu duysa, kızabilirdi; öte yandan azizler sırtımı sıvazlardı. Evrim *Goethe*'yi, beni ve seni var etti; kainat bir sebebi ve *Goethe* ise bir sözü. 454 milyar yıl, tarihi oluşturdu; tarih ise bir denklemi. *Gerolamo Cardano* yaşasaydı bu denklemi çözebilirdi; şimdi buna rastlantı deseydim, din adamları bu kelimeden hoşlanmazlardı; hatta bir peder "Anarkia!" diye ısrar edebilirdi. Tanrı kavramları korusun!

Çatışma, anlaşmayı doğurabilir ve ateşli bir kavga, ateşli bir öpüşmeyi. Tezatlardan bahsedecektim fakat aklım seninle ateşli bir kavga yapmakta. Bu söylediklerimi okusan, bana öpüşmek ile ilgili bir aforizma söylerdin. Tanrı seni korusun!

Tanrı bir sözün ardından evreni yarattı ve *Goethe* bir söz ile seni bana getirdi. Sözleri sevebilirdim, eğer "gelmeyeceğim" sözü sarf edilmeseydi. On dokuzuncu yüzyıldan beri insanlar sözü sana ulaştırmaya çabaladı; üç yüzyılın insanlarına sormuş olsaydık sana "gel" derlerdi. Papazlar ve filozoflar, bizim için rastlantı-kader tartışmasına girebilirdi; senle ben olsaydık başka bir tartışmaya. Her bir ihtimalin, aksi ihtimallerinden sıyrılıp seni bana getirmesine, tanrının yarattığı algoritma derdik ve *Turing* muhtemelen buna karşı çıkardı.

Beşeriyet senin gelmenle ilgili tartışmaya girseydi, sen yine de "düşünmem" derdin; bu fena halde canımı sıkardı, *Tchaikovsky* buna engel olmasaydı. Sözünü bozmak için tereddütte isen, durma. Çünkü bazen söz sadece bir sözdür;

tıpkı bir puronun, yalnızca puro olabileceği gibi.

Dubium sapientiae initium.

moonchild .

Riding Witches by Otto Goetze, 1924.